ŠTEFICA UD. GRAJŽL

Pred proljeće

PJESME

ZAGREB 1941

ŠTEFICA UD. GRAJŽL

Pred proljeće

PJESME

ZAGREB 1941

PRED PROLJEĆE

Proljeće će opet doći,
a dali ću ja uz druge,
veselit se opet moći?

Dal će ovo milo sunce,
kad obasja sve gorice,
livade i dol,
obasjat bar još jednom
i moj bol?

TKO DA PRAVDU NAĐE...

Tko da pravdu nađe
u tom životu,
kada stalno gleda
bijedu i strahotu...

Ide novo doba
idu novi ljudi
Čovjeku se srce
raskida u grudi.

SAMA

Mračne misli, tamne slutnje slijede
Dal će iko radost da mi vrati?
Kao kaplje što se zimi lede
Kaplju dugi otežali sati.

Crne kose postale su sijede
Mladost ode — neće više sjati
Kaplje znoja sa čela se cijede
Čija ruka oblog će mi dati?

Sve je veći očaj moje bijede
I dan pod njim svoje svijetlo skrati
Samo zvijezde noću tužno glede:
ova žena... dokle će da pati?

TUGA U KUĆI

Ja sam danas u sobici sama,
nemam nikog i tuga me slama.
Ta tko mari u takovom životu
za udovu, za ženu sirotu?

Kao izgubljena, živi povučena
jadna, sama,
predajuć se često u samoći
ne rečenim nikome mukama.

SKUPOĆA

Teško je danas živjeti
svakom, tko pošteno radi,
na svakom ga koraku čeka
briga i veliki jadi.

Na njeg skupoća velika
ko neman nekakva vreba
a moraš nekako gurati
jer živjeti svakome treba.

TREŠNJE

Kako sam mogla zaboravit
na trešnje uz bistru Koranu
Trebala sam, ležeći u travi
s trešnjama pjevati draganu.

Sad je kasno — prije sam trebala,
sad trešnje žude, žude oči.
Oči sam ljubila, nisam ih užila,
sad je sve kasno u ovoj noći...

U ŠUMI.

Kroz granje sunce veselo sja
ptičice milo cvrkuću
i djeca okolo skakuću...
Sretna je priroda sva.

Sve mi se čini ko san
u krasni taj proljetni dan!

Potočić mali žubori
i pjesma od nekud ori.

Od ushita, milja i slavlja
svako živuće biće
proljetni dan pozdravlja.

ŽIVEĆI U NADI...

Živeći u nadi, još bi živjet htjela
da par ljepših dana još jednom doživim,
i uz dijete svoje, ponosita čela
svoje davne, krasne snove da oživim,
međusobno gdje će svi se ljubit ljudi
bez zavisti zlobe, čemera i zala
kada će iz punih zaorit mi grudi
pjesma ostvarenih ljudskih ideala!

SLUTNJE.

Slutnje me more i danju i noću
viju sa mnom svakojake brige.
Noćas sam snila, da su ti o m č u
ovratili, i pod tobom zapalili knjige.

Strašan san nije, nije loši znak
Al mira u brizi tko može naći.
Kao što svitanjem zalazi mrak
S tvojim će pismom sve slutnje zaći.

Skorih dana zimi je kraj
S vedrinama vedar i ti mi se vrati,
s lica odagnaj nevoljkosti sjaj
i radost te obgrli, kao — tvoja mati.

U RATU . . .

Grad je srušen
na mjestima još požar tinja
vjetar nosi miris cvijeća
s proljeća.

U dvorištu med hrpom žbuke
polomljenog stakla, drva
malo dijete leži
prebijenih udova.

Procvate voćke u vrtu
— okružene izgorenim, srušenim zidom —
povjetarac njiše i trese
latice mirisnih cvijetova.

Srušene kuće, napuštena ognjišta
gomile kamenja i pjeska
od ljudi tu nikoga nema
dječak samo — sav u krvi
izgleda da drijema.

ŽELJELA BI POĆI . . .

Željela bi nekud poći
al zbilja neznam kuda,
vidim ljude neiskrene
i nepravdu vidim svuda.

A što jadna žena može
kad u takav život zađe?
Možda koju sličnu dušu,
nepoznanu da pronađe?

TUGA.

Ko vesela mladost i novi dan
radosnim cikom došlo je proljeće,
ali mene ipak odnijeti neće
iz tuge i jada nikuda van.

Osjećam da sam suvišna
kad gledam tuđi životni polet
— to jedino što mogu još zavoljet —
puna tuge i nemoćna.

Prolazi noć i dolazi dan
Pozdravljat će jednog, drugome zvonjet
a ja ću sama sve sobom ponjet:
brige i jade na vječni san.

SJETA

Na sivom papiru jesenjeg neba
pišem stihove sjete
vjetar po cesti razgrće hrpe boli
i uvele smješke mete.

Jesensko nebo navješta zimu
vjetar raznosi smeće,
same suze naviru na oči
još prije neg padne veče.

U KASNU JESEN

Nadošla je jesen,
pada lišće žuto,
a studeni vjetar
jauče ljuto.

Kiša hladna bije
po prozoru mom.
O, kako je sada
još tužniji dom.

Gdje nestala ljubav
stalno me oblijeće.
Oh, kada će doći
milo pramaljeće!

SINU

Ti si radost moja,
ti si moja dika,
majčina te ljubav
svud prati velika.

Sinko nek te uvijek
moj blagoslov prati,
kad me neće biti,
znat ćeš što je mati.
Jer ti srce cijelo
kao majka tvoja
nitko neće dati.

USPAVANKA

Spavaj drago čedo moje
Majka ljubi lice tvoje.
Sva si radost tvojoj maji
Dijete malo... paji... paji...

Usni mili svijete moj
Anđeo te čuva tvoj!

Dok si jošte malen tako
Možeš spavat mirno, slatko
Neznaš što su brige, jadi
Sanak tebi život sladi.

Usni mili sine moj
Anđeo te čuva Tvoj!

U NEIZVJESNOSTI

Što će nam sutra donjeti dan
svi bi htjeli već znati,
Čovjek je odviše umoran,
odviše trpi i pati.

Mnogim su propale nade,
pa skršeni kroz život prolaze,
drugi kroz život ponosno
s novim nadama dolaze.

Pa i ja se nadam žalosna
da ljepši će život nam doći,
kada ću sretna i radosna,
živjeti bolje moći —

NA DUŠNI DAN

Bezbroj svijeća titra
po tom tužnom kraju
i na svim licima
čudno odsjevaju.

I ja svijeće palim
svim umrlim mojim
a najteže mi je
nad tim grobom tvojim.

Tu skršena stojim
od bolnog ganuća,
a niz lice moje
kaplje suza vruća.

I odlazim dalje
smirena u sebi
u sinu noseći
ljubav prema tebi.

PADA SNIJEG

Pada snijeg ko pahuljice
cijelu zemlju da pobijeli
i ja vidim: svaki stvor se
tom od srca sveg veseli.

Nekada, kad snijeg je pado,
vesela sam i ja bila,
ali sada, tuga mi se
oko srca teško svila

Na vremena to me bolja
ovog časa sada sjeća
kad kraj tople peći moja
uz njega mi cvala sreća.

Ostah sama sad posvema
njega milog više nema.

VESELA ĆU BITI ...

Vesela ću biti kad svi budu sretni
a nesamo neki, što živu u sjaju,
a pokraj njih drugi od rođenja sjetni,
živu jadni stalno u bijedi i vaju.

Ta čovječji život tako sav je jadan
pun tuge i boli, patnje, mizerije ...
Zašto radin čovjek da umire gladan,
da mu sunce sreće nikad ne zasije?

Kad svi budu sretni, bit ću sretna i ja ...

NA MIROGOJU

Hladan je i tmuran zimski dan
tramvaji krcati uzbrdo jure
na mjesto, gdje mnogi već snivaju san
iz kojeg se nikada više ne bude.

Mrtvačnicom titra plamen svijeće.
Uz vijence na odru mrtvačkom —
napaćen, bez malo zemaljske sreće —
leži mlad u ruhu svećanom.

Lice mu blijedo i smireno,
izgleda kao da spava
mladačko tijelo čisto je smrvljeno
i zjapi teška rana krvava.

Iz grudi nam se vapaj vine,
mi čvrsto stišćemo zube
pred odrom žrtve naše nevine
sve nade nam se sada gube.

SADRŽAJ:

ŠTAMPARIJA „GAJ"
ZAGREB